

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ, У ЯКОМУ МАНДРІВНИКИ ПОЧИНАЮТЬ ХВИЛЮВАТИСЯ

Небо над океаном стелилося білястим килимом. На цьому вигорілому килимі навіть сонце здавалося сріблястою дірою, а вода виблискувала гладеньким дзеркалом. Жодного подиху вітру, жодної прохолодної смужки не відчували стомлені подорожні — здається, єдині на цьому безмежному океанському просторі.

Тимко покинув штовхати Рипучий Корабель і знесилено зітхнув:

— Фу-ух! Все, більше не можу! Здається, в мене на лобі мозоль виріс.

— Тру-ух! Гру-ух! — озвався Корабель. — І в мене вже вітрила від напруги болять.

— І я втомився, — ледь чутно зітхнув Вітерець. — Корабель занадто важкий.

— То що робити будемо? — захвилювався ка-

пітан Хвалько-Теревенько. — Плисти ж то треба. Ще трішечки — й до Австралії доберемось, там і відпочинемо.

— То, може, поміняємось? Я на Кораблі плистиму, а наш енергійний капітан його штовхатиме, — насупився Тимко.

— Це що, бунт на кораблі? — гаркнув Хвалько-Теревенько. — Керувати маю я — ваш капітан.

— Не будемо сперечатися, — примирливо мовила Морська Ластівка. — Ми всі заморилися, ось воно й тягне до сварок.

— Відпочинемо, — сказав Корабель. — Ви обідайте, а я покую.

— Твоя правда, — погодився Тимко. — Давайте спочатку чогось поїмо, а потім порадимось.

— Ви відпочивайте, — прошепотів Вітерець, — а я поки політаю. Спробую знайти родичів. У мене тут неподалік середні брати працюють. Близнюки. Їх Пасатами* звать. Вони нам обов'язково допоможуть.

— От і добре! — радісно вигукнув капітан. — Я завжди збираю в команду дотепних та винахідливих. Лети, не барися! Ми тебе тут чекатимемо.

*Пасат — вітер, що віє між тропіками цілий рік. Тільки в Північній півкулі з північно-східного, а в Південній — з південно-східного напрямку, відокремлюючись один від одного безвітряною смугою.